СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

РІК XLIX. Ч. 298. Джерзі Сіти, Н. Дж., пятниця, 26-го грудня 1941. No. 298. Jersey City, N. J., Friday, December 26, 1941. VOL. XLIX.

ТРИ ЦЕНТИ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ. ПЯТЬ ЦЕНТІВ ЗА ГРАНИЦЕЮ ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВ АМЕРИКИ. Тел. „Свободи": BErgen 4-0237, 4-0807 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 THREE CENTS IN THE UNITED STATES OF AMERICA. FIVE CENTS ELSEWHERE.

Перемога Вже Перехиляється на Сторону Аліянтів, Каже Чорчил - Японський Натиск на Филипини Щораз Сильніший - В Франції Великий Заколот

РУЗВЕЛТ І ЧОРЧИЛ НАРАДЖУЮТЬСЯ В СПРАВІ СПІЛЬНОЇ АКЦІЇ НА ПАЦИФІКУ

ВАШИНГТОН. — Британський премієр Винстон Чорчил, даючи інтерву американським журналістам разом з президентом Рузвелтом, заявив, що пляни проти-тоталітарних сил зводяться до знищення Гітлера. Та проте, казав він, війна на Пацифіку є неменш важною й аліянти скоро перейдуть там до офензиви. Чорчил є тої думки, що війна починає прибирати наглий зворот в користь аліянтів з хвилею як Америка станула по стороні Англії, а німецькі армії в Росії понесли велику поразку. Зарівно Чорчил як і Рузвелт заявили, що теперішні розмови відносяться виключно до війни й не засягають після-воєнних проблем, над якими можна буде застановитись пізніше. Запитаний в справі обєднання аліянтських команд, Чорчил відповів, що таке питання не є на програмі нарад. Він твердив, що аліянти воюють на ріжних фронтах по цілому світі й що є майже неможливим для одної людини виконувати начальну команду. Хоч остаточною ціллю війни є знищення гітлеризму, то обидва державні мужі заявили, що безпосередною проблемою Англії та Америки є посиленя акція проти німецького союзника на Далекому Сході, себто проти Японії.

НАРАДИ АМЕРИКАНСЬКОЇ И БРИТІЙСЬКОЇ КОМАНДИ У ВАШИНГТОНІ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт скликав наради двох команд, в яких крім президента та премієра Чорчила, взяли участь визначні англійські й американські достойники. З американців були: секретар війни Г. Стимсон, секретар маринарки полк. Ф. Накс, ген. Джордж Маршал, шеф штабу армії, ген. Арнолд, шеф летунства, адмірал Гаролд Старк, шеф морських операцій адмірал Ернест Дж. Кінг, начальний командант американської фльоти та Гари Гопкинс, координатор „ліз-ленду". Англійську команду заступали: сер Долдей Павнд, командант британської фльоти, сер Чарлс Портал, маршал летунства, ген. сер Джан Дил, б. начальник штабу британської армії та лорд Біверброк, міністер постачання. Предмет нарад задержано в строгій тайні.

ВЕЛЕС НАЗНАЧЕНИЙ ГОЛОВОЮ ДЕЛЕҐАЦІЇ НА ПАН-АМЕРИКАНСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт іменував Сомнера Велеса, підсекретаря стейту, головою американської делеґації на конференцію американських держав, що почне свої наради 15. січня 1942. р. в Ріо де Жанейро, в Бразилії. Разом з Велесом виїжджає цілий ряд дорадників і дипльоматів.

РУЗВЕЛТ ПЕРЕДБАЧУЄ ТРІЮМФИ НА ВСІХ ФРОНТАХ В 1942. РОЦІ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт висилаючи святочні побажання до армії та фльоти, заявив, що „в наступному році американські збройні сили віднесуть тріюмфи на всіх фронтах проти сил зла, які вирушили проти нас". Далі президент твердив, що за американськими збройними силами стоїть обєднана американська нація, щоб приспішити перемогу над ворогами.

ЛИТВА СТОЇТЬ ПО СТОРОНІ АМЕРИКИ

ВАШИНГТОН. — Литовський представник Повіляс Задейкіс оголосив заяву, в якій ствердив „глибоку симпатію та довіря до геройських подвигів американських збройних сил". Далі пишеться в заяві, що „Литва беззастережно опреділяється по стороні демократій, які воюють за свободу та самопошану. Першим і найважніщим завданням Литви є позбутися німецького поневолення та привернути народови суверенні права".

ПАЛАТА ПОСЛІВ ВИТАЄ ГЕН. МЕКАРТУРА

ВАШИНГТОН. — Палата послів вислала привіт командантови американських збройних сил на Далекім Сході, ген. МекАртурови за його геройчне оборону Филипинських Островів перед нападом японських наїздників. В привіті пишеться, що палата послів гордиться геройчною боротьбою, яку провадить генерал „не тільки проти ворога нашого краю, але також християнської цивілізації".

ПОЛАГОДЖЕНИЙ СПІР МІЖ РОБІТНИКАМИ И ІНДУСТРІЄЮ

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвелт проголосив розпорядок, на основі якого запевняється неперервність праці в тих фабриках, що працюють для краєвої оборони. Рішення це позвяв президент тоді, коли переконався, що не може прийти до добровільної згоди між юніями та промисловцями.

АМЕРИКАНСЬКІ УКРАЇНЦІ ЗА ПОВНУ ДОПОМОГУ АЛІЯНТАМ, ПОДАЄ Н. Й. ТАЙМС

„Ню Йорк Таймс" з 24. грудня б. р. подає, що Український Конгресовий Комітет проголосив заклик до американців українського роду, в якому взиває їх доложити всіх зусиль, щоби Злучені Держави і їхні союзники вийшли з цеї війни переможцями. Далі часопис передає за покликом Конгресового Комітету, що як демократія переможе, тоді американським українцям буде лекше обстоювати перед американським урядом і демократіями право на свобідне життя того поневоленого українського народу, з якого вони походять та якого доля їм на серці. Ще далі згадується за осуд американськими українцями злочинного японського нападу на американські посілости, як і за відношення до гітлеризму, властивого спричинника воєнних нещасть. При кінці згадується за заклик до американських українців вступати громадно до армії, як теж купувати бонди оборони.

ЯПОНЦІ ПРОБУЮТЬ ВИСАДИТИ ВІЙСЬКА НА ПІВДЕНЬ ВІД МАНІЛІ

МАНІЛЯ. — Комунікат головної кватири ген. Доґласа МекАртура подає, що японці висаджують сильні відділи на східному побережжі острова Лузон, близько місцевости Атімонан. Комунікат не згадує, скільки було японських військ, а подає лише, що день перед тим бачено японські кораблі при берегах провінції Батангас, й що це мабуть ті війська, які напали на Атімонан.

ТЯЖКІ БОЇ НАД ЗАЛИВОМ ЛІНГАЄН

МАНІЛЯ. — Японські наїздники посилюють свої натиски під місцевостю Агу, де вони зуміли викинути сильніші військові відділи на берег. Спеціально активними є японські літаки, які бомбардували міст в місцевости Вілязіс, на південь від Агу. Міст цей є дуже важним, бо по нім біжить шлях, що лучить околицю заливу Лінгаєн з Манілею та полудневою частиною Филипинів.

ЯПОНЦІ ОСАДОВИЛИСЬ НА ОСТРОВІ ВЕЙК

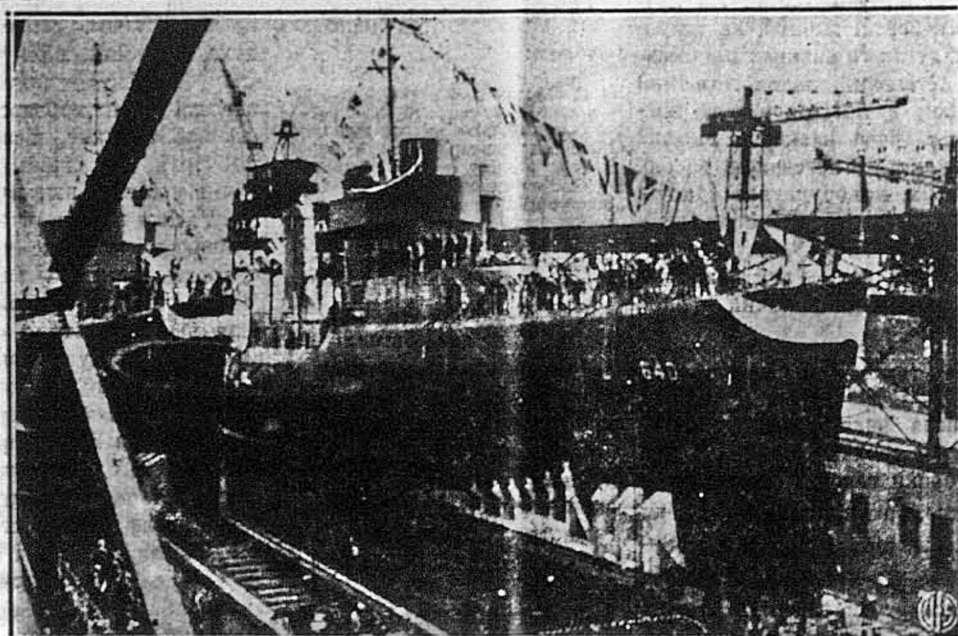
ВАШИНГТОН. — Департамент маринарки повідомляє, що 23. грудня японці зуміли висадити свої війська на остров Вейк, який як відомо, від 7. грудня 1941. р. успішно обороняється перед наїздниками. Нема деталів про положення на острові Мідвей, де також японці безнастанно нападали й де американська залога держалася знаменито. Остров Вейк лежить 2,000 миль на захід від Гонолюлю на шляху до Манілі, й є етапом у перелеті зо стейтів до Манілі.

БРИТІЙЦІ ВІДГОРОДИЛИ В ЛІБІЇ НІМЕЦЬКО-ІТАЛІЙСЬКІЙ АРМІЇ ВІДСТУП

Одна британська колюмна дісталась до заливу Сірта і там цілковито понищила всі комунікації, якими мали втікати німецько-італійські війська. Внаслідок того знищення генерал Ромель, командант німецьких військ в Лібії, буде мусів звести боротьбу біля Бенгазі, де містяться в теперішню хвилю його головні сили. Британські кола є думки, що це буде важна боротьба і вона може припечатати цілковито німців й італійців у північній Африці.

ОСЯГИ СОВЄТСЬКОЇ ОФЕНЗИВИ

Совєтські війська в останнім дни знов поробили поступ вперед. Вони посунулись вперед в околицях Клина і Тули. Взяли місто Горбачево. Совєтські мілітарні кола поставили собі тепер за ціль дійти до лінії Дніпра. В тому дусі совєтська команда видає заклики до своєї армії.

ДВА ДЛЯ ВУЙКА СЕМА.—Десять мінут один по другім спущено на воду два воєнні кораблі з доків у Чарлстоні, Савт Каролайна. Була це перша подія того роду в південних стейтах. Один з них це 1,700- тоновий „Тилмен", що його спускають на воду на правій стороні світлини; другий зветься „Біті". При спущенні промовляв Джосіфас Дениелс, бувший секретар маринарки й американський амбасадор у Мексику.

ПОГОЛОСКИ, ЩО МАРШАЛ ПЕТЕН УСТУПИВ, А НА ЙОГО МІСЦЕ ПРИЙШОВ ДАРЛЯН

ЛОНДОН. — Новинкарське бюро Ройтера приносить „десь з Европи" вістку про те, що на днях маршал Петен має уступити з головства французької держави, а на його місце прийде його заступник, адмірал Дарлян. Петен рішив уступити тому, бо німці натискають, аби Франція виконала ті зобовязання, які затягнув місяць тому маршал Петен підчас свого побачення з маршалом Ґерінгом. Петен мав тоді Ґерінґови обіцяти, що Франція буде мілітарно співпрацювати з німцями і віддасть їм навіть свою фльоту. Тепер німці натискають, щоб Петен це виконав, а Петен не хоче. Тому він задумав зрезиґнувати зо свого становища, а передати свій уряд адміралови Дарлянови, який відомий зо своєї непогамованости й охоти цілковито співпрацювати з німцями. В лондонських офіційних колах є такої думки, що ті відомости можуть бути дійсно правдиві.

НІМЦІ МАШЕРУЮТЬ ДО ЕСПАНСЬКИХ ГРАНИЦЬ.

БЕРН. — В нужих мілітарних колах Берну кружляють такі вістки, що німецькі війська в числі 15 дивізій, машерують через окуповану Францію в напрямі еспанської границі. Деякі з тих військ вже перейшли еспанську границю і машерують в напрямку Сан Себастіян. Ті війська мають перейти цілу Еспанію й удатись на африканський бік. Та всупереч тим вісткам кореспондент Юнайтид Преси з Мадриду доносить, що на еспансько-французькій границі повний спокій.

„ЧИСТКА" НІМЕЦЬКИХ ГЕНЕРАЛІВ.

БЕРН. — Внаслідок уступлення маршала Бравхіча уступило чимало інших німецьких генералів, які не хочуть в ніякому разі перебирати відповідальности за „надхнення" Гітлера. Серед тих, що уступили є чергових трьох маршалів — Леб, Бок і Рундштед. Всі три командували арміями на совєтськім фронті. Леб командував ленінґрадським фронтом, Бок, московським, а Рундштед на Україні. В німецьких колах кружляють вістки, начеб Бок і Рундштед тяжко захворіли. В міжнародних колах витворюється таке переконання, що уступлення тих найвищих генералів означає перемогу для націстичної партії. Згадані генерали уявляли собою умірковані німецькі кола, які не хотіли штовхати Німеччини на карколомні потягнення. Відтепер війна і політика Німеччини стане на ще ризиковніші рейки.

РІБЕНТРОП ЗАПЕРЕЧУЄ МИРОВІ ПРОПОЗИЦІЇ СОВЄТАМ.

БЕРЛІН. — Німецький міністер заграничних справ, Рібентроп, заперечив поголоски, начеб німці робили кроки в напрямку замирення з Совєтами. Ті чутки, говорив він, є глупими. Німці не замиряться з Совєтами, аж поки Совєти не будуть цілковито знищені. Боротьба буде продовжатись без пощади і компромісу, а російське питання буде ліквідоване німецькою армією, говорив він.

СОВЄТСЬКО-ЯПОНСЬКІ ВІДНОСИНИ НЕЗМІННІ.

ТОКІЮ. — Японський урядовий представник заявив на пресовій конференції, що відносини між Японією і Совєтами незмінні. Нема теж ніяких познак, щоб ті відносини мали намір в якийнебудь спосіб змінитись, говорив цей представник.

ГОН КОНГ ДАЛІ ДЕРЖИТЬСЯ.

ЛОНДОН. — Британська залога Гон Конгу далі по геройськи держиться і хоч довкруги окружена далеко чисельнішим ворогом, не піддається. Самі лондонські кола кажуть, що ця оборона безнадійна і що боротьба безвиглядна. Але британці в Гон Конгу борються далі тому, щоб завдати ворогови якнайбільші втрати, а також, щоб показати свою хоробрість і витревалість.

ПРИГОТОВАННЯ ДО ОФЕНЗИВИ В МАЛЯЇ.

СІНГАПУР. — Британська команда в Сінгапур скупчує сили, щоб вже в короткому часі повести офензиву проти японців на Маляйськім півострові. Вже кілька днів японські сили в Маляї не зробили жадного поступу вперед. Британська команда переконана, що тепер під напором британців японці зачнуть назад відступати.

СЛУЖБА БОЖА В МОСКВІ.

МОСКВА. — Американський священник відправить в бувшій французькій церкві св. Людовика богослужения для тих американців, що тепер перебувають в Москві.

"SVOBODA" (Ukrainian Daily)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays by the Ukrainian Press and Book Company, Inc., at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

Письменний текст оголошення має бути в адміністрації 48 годин перед появою числа, в котрім оголошуючий хоче мати своє оголошення.

За оголошення редакція не відповідає.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить псилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY, N. J.

ДАТИ ВІД СЕБЕ БІЛЬШЕ ЯК ІНШІ

Ми є в війні на життя і смерть. Ми — себто американці. В тому і ми, що є з українського роду. Саме до тих останніх звернулся у цій справі з окремою відозвою Український Конгресовий Комітет, якому, як відомо, поручив про такі справи дбати Конгрес Американських Українців, що відбувся у Вашингтоні, дня 24. травня 1940. року.

В часах спокою ми часто звикли держатись в нашому громадському життю засади, що голова то розум. Наслідком цього було в нас у спокійних часах доволі всякої отаманії, що нанесла нашому організованому життю багато шкоди. А це тому, що нам здається, що кожний добрий до політики. В нас замало, щоб кожного голосу вислухати, але ще й треба до кожного такого голосу застосуватись, себто йому повинуватись, бо завжди знаходяться люди, чи навіть групи, що таку поведінку обстоюватимуть, та ще казатимуть, що цього вимагає — демократія. Ось за таку „свободу" в громадянському життю, яка, очевидно, не є ніякою свободою, а тільки розхрябаністю, приходиться нам тепер дорого платити. Всі ми це знаємо. Тому і не будемо над тим розводитись. А тільки зазначимо, що тепер не є часи спокійні, а воєнні, до яких мусить вцілости застосуватись і американсько-українське життя. І то в такий спосіб, щоби було наглядним, що американські українці, коли іде про оборону Злучених Держав, є всі одної думки, та що їхня відданість американській землі виявляється у ділах краще ніж чия інша.

Виходячи з ось такого становища, Український Конгресовий Комітет вказує нам, як нам треба під сучасну пору поводитись і що робити. Отже, якщо дамо американській армії більше число доброго й хороброго вояка ніж його дають інші, та коли виконуватимемо на інших ділянках більше, як цього від нас вимагають влада чи воєнні обставини, то по певному часі збиремо такий моральний капітал, який знову піднесе наше іма. Так є, що тільки нашими великими зусиллями, зверненими на оборону краю і вигру Америки, зможемо поставити себе тут згодом на видному і поважному місці, звідки буде нам лекше забрати слово в обороні поневоленого українського народу. Тому доручаємо нашому урядові всіми силами, щоб наш край вийшов з цеї великанської боротьби переможним. Це є тепер для нас усіх перша й найважніша справа. І від цього, як ми з цього обовязку вивяжемось, буде в многім залежати і те, скільки ми звідси зможемо згодом допомогти Україні.

Ось ці речі треба всім нам розуміти і поступати згідно й одностайно. Принаймні тепер, коли важиться доля чи не цілого світа, бо доперва цю війну можна назвати справжньою світовою війною. Очевидно, як бачимо, то ще й тепер є одиниці, що таких справ не розуміють, бо їм море по коліна. Та до них ми не апелюємо.

Думати Про Охорону Завчасу

Те, що читаємо тепер про початки зорганізування охорони перед летунськими налетами в Англії, переконує нас про одно: Люди не дбають за таку безпеку так довго, поки самі не стануть наочними свідками, чи жертвами таких налетів. До цього признаються навіть такі англійці, що відомі з великої інтелігенції, що в звичайному життю є розважні й осторожні. Звичайно до такого легкодушного поступовання склонюють людину такі обставини, коли приходиться на небезпеку довго ждати. А також, — коли людей часто алярмується, а алярми, як нераз виявляється, були безпідставні, бо налетів взагалі не було, або, як і були, то не були получені з бомбардуваннями.

За ось таку байдужність, як тепер оповідають очевидці, населення Англії, головно по великих містах, заплатило дуже дорого. Знову ми, в Америці, маємо нагоду дістати даром добру науку щодо цеї проблеми. І то від осіб, що в Англії те все переживали. Теж маємо вже фільми, що представляють нам наслідки летунських налетів на Лондон. Та ми думаємо, що Ню Йорк, Філядельфія, Вашингтон, Пітсбург, Дітройт і т. п., це вправді великі міста, але не припускаємо, щоб до них дістались ворожі літаки. Іншими словами, думаємо малощо в відмінний спосіб від мешканців Англії, чи Франції, поки вони не зістали нападені.

Та в Америці, таки буде інакше. З кожним днем загал береться щораз інтензивніше до оборони краю на всіх ділянках. Радіо й преса, ріжного роду конференції й збори обговорюють постійно ці справи. Газети представляють в популярний спосіб, що, де й як робити. А з військових кол підносяться голоси, що вкінці провід у цій справі опиниться скоро в військових руках, щоб таким чином була заведена чимскорше одностайність і здисциплінованість. Очевидно, що не залишиться все на добрих словах і упімненнях навіть тоді, якби все було далі в цивільних руках, бо й тут каратимуть тих, що будуть відноситись легкодушно до ось таких справ оборони.

Так є, що ми є в дійсній війні. І всі небезпеки, що їх наносить війна, висять теж і над нами. Ось те треба собі усвідомити навіть тим, що думають, що до Сан Франциско не долетять літаки з Токіо, а до Ню Йорку з Берліна. Треба готовитись на таке, що ворожі літаки можуть звідкись налетіти. А як будемо завчасу на таке приготовані, бо буде краще для кожного з нас і наших родин, як і для цілого краю. Дай Боже, щоб так було, щоб ворожі літаки ніколи не могли літати над нашими головами. Але ідім спати з тим переконанням, що ми зробили все, що є потрібне на такий випадок, колиб ворожі літаки таки до нас долетіли.

Марні Надії на Скорий Мир

Ще недавно оптимісти запевняли, що мир наступить у короткому часі; це справа кількох місяців. Тепер вони говорять, що це справа кількох років. Зате песимісти колись говорили, що війна потриває кілька літ. Нині вони пророкують, що війна потриває десять літ. Та не лиш „песимісти" нині пророкують довгу війну. Пророкують її голови держав. Англійські державні мужі давно заповіли довгу війну. Тепер заповів її президент Рузвелт, а також провідники ворожих держав, Японії, Німеччини, Італії. З цього можна набрати певности, що війна таки довго потриває.

Але чому саме вона має довго тривати? Які чинники рішають про довготу, чи коротко-тривалість війни?

Колись змагались між собою армії. Створити якусь армію — забирало чимало часу. Але розбити її забирало відносно мало часу. Нераз одна битва, що тривала кілька днів, рішала про долю цілої імперії. Одна армія розбивала другу, а та втікала. Переможець вмашеровував до чужих околиць і вивішував на покорених королівських замках свій прапор. Щоб знов піднятись до війни переможений володар мусів наново будувати свою армію. Це забирало довгі літа, а нераз зовсім не удавалось.

Вже в минулій війні показалось, що змагання народів в сучасних часах відбувається на зовсім іншій засаді ніж колись. Програна одна битва, чи знищена одна армія, ще не означала програ цілої війни. Живуча нація зо свойого лона викидала все нові армії. Вже попередна війна до певної міри була ведена на тотальний лад, себто на тій основі, що в війні бере участь ціла нація, зо всіма своїми шарами і присвячує їй всі свої духові та фізичні скарби.

Теперішна війна це знаменита удосконалення попередної. В ній дійсно ціла нація, все, що здужає щонебудь робити, без огляду на пол і вік, мусить свої труди спрямовувати до осягнення воєнної перемоги. В теперішній війні одна програна битва, чи одна знищена армія, ще менше рішала про перемогу, ніж рішала у попередній війні. За два і пів року англо-саксонський табор поносив одну поразку за другою. Отсе перший раз в Лібії британські війська відносять перемогу над німецькими частинами. Дотепер вони все програвали і тратили армію за армією. Проте вони війни ще не програли і нині мають кращі надії на перемогу ніж друга сторона. Кожний раз, як британці програли якусь битву і тратили цілу армію, зо свойого лона вони витискали нову армію. Їх фабрики горячково приспішували роботу і випускали зо себе тисячі нових повзів, гармат, скорострілів, літаків, кораблів.

Нині змагання ведеться не лише в передових фронтових лініях. Воно ведеться також у фабриках, корабельних доках, на фармах, а передовсім — на моральнім фронті нації. Холоднокровність широкого загалу, його завзяття і рішучість вийти з конфлікту переможцем — є найважнішим фронтом зо всіх. Нинішна війна це не змагання одної кілька-міліонової армії з другою. То війна одної кількадесять-міліонової нації з другою, чи одного табору кількох націй з другим табором. Це війна соток міліонів людей, жінок, чоловіків, дітей, з другими сотками міліонів.

А в такій війні далеко тяжче осягнути перемогу, ніж у попередній, коли самі вояки на фронті рішали хто виграв? Тяжче перемогти кількадесять-міліонову націю тому, бо просто тяжче даній нації пізнати, чи вона вже переможена, чи ще ні. Боязлива нація від першого удару може себе узнати переможеною. А відважна навіть по тяжких невдачах і по „теоретичній програні", уважає себе далі непереможеною і продовжає боротьбу, а нераз навіть на перекір всім військовим знавцям набирає стільки сили, що розгромлює свойого хвилевого переможця.

Ледви, чи яка інша нація на місці Великої Британії так рішуче відкинулаб німецькі мирові пропозиції, як це зробила Британія після капітуляції Франції. Це виглядало тоді на безумство, на якийсь патологічний жест. Німецькі й італійські газети так пояснияли опір британців як патальогічний садизм. Мовляв, вони дістають якусь несамовиту насолоду, коли терплять і гинуть та стягають інших до погибелі. Нині та відвага британців в очах цілого світу має інакше пояснення. Також японці часто нарікали на китайців, що, мовляв, після усіх мілітарних правил китайці програють битву за битвою, але вони такі кепські стратеги, що самі того не знають, що війну вже програли і її далі продовжують. Подібне недавно говорили німці на адресу сов. армії.

В теперішній війні, щоби переконати якусь сторону, що вона дійсно програла, треба буде довгого часу. Програ може наступити щойно тоді, коли якійсь одній нації друга нація виснажить цілковито її моральне і матеріяльне нутро, а на побоєвищі залишиться лише політичний труп цілої переможеної нації.

Seventy-seventh Congress of the United States of America;
At the First Session

Begun and held at the City of Washington on Friday, the third day of January, one thousand nine hundred and forty-one

JOINT RESOLUTION

Declaring that a state of war exists between the Imperial Government of Japan and the Government and the people of the United States and making provisions to prosecute the same.

Whereas the Imperial Government of Japan has committed unprovoked acts of war against the Government and the people of the United States of America: Therefore be it

Resolved by the Senate and House of Representatives of the United States of America in Congress assembled, That the state of war between the United States and the Imperial Government of Japan which has thus been thrust upon the United States is hereby formally declared; and the President is hereby authorized and directed to employ the entire naval and military forces of the United States and the resources of the Government to carry on war against the Imperial Government of Japan; and, to bring the conflict to a successful termination, all of the resources of the country are hereby pledged by the Congress of the United States.

Speaker of the House of Representatives.

H A Wallace
Vice President of the United States and President of the Senate.

Approved Dec. 8 – 1941 4.10 p.m. E.S.T.

ДОКУМЕНТ ВІЙНИ З ЯПОНІЄЮ.—Це є історичний документ, себто ухвала Конгресу з відповідними підписами і затвердженням президента Рузвелта, яким Злучені Держави виповіли формально війну Японії.

З Канади про Війну з Японією

В канадійськім часописі „Новий Шлях" (з 10. грудня) пише В. С. про вплив японського нападу на американські посілости на відносини між Канадою і Злученими Державами. Автор пише, що через японський напад „Канада і Злучені Держави через ніч стали дійсними воєнними союзниками". Зокрема читаємо там ще таке:

Українці і війна з Ніпоном.

Для українців, громадян Канади, війна з Ніпоном не змінює принципіяльного їх відношення. Українці будуть ще більше як дотепер підтримувати воєнні зусилля Канади. Українські хлопці повинні масово вписуватись до ріжних частин канадійської збройної сили, поки ще існує свобідна рекрутація. Українці повинні всіми способами зазначити, що в війні Канади із зрадливим Ніпоном вони повинні взяти якнайбільшу участь.

Злучені Держави обєднані, як ніколи передтим.

Напад Ніпону на Гаваї й Филипини та виповідження війни проти Злучених Держав застали громадянство Зл. Держав обєднане, як ніколи передтим. До часу виповідження війни Ніпоном громадяни Зл. Держав були поділені на дві групи: групу тих, які хотіли з усіх сил помагати Великій Британії і групу, яка вірила в ізоляцію Америки й яка вірила, що Америка може оминути участь у війні. Між тими групами була, здавалось непроходима прірва. Ніпон обєднав ті дві групи на сто процент. Напад Ніпону на посілости Зл. Держав вирівняв ріжниці між тими групами. Зл. Держави стають до війни з Ніпоном як одна нація, обєднана в своїх стремліннях, з одним тільки бажанням вийти побідницею з війни, накиненої проти їх волі.

Єдність у Зл. Державах, які стають безпосереднім союзником Великої Британії і Канади, буде мати далекосяглі наслідки на війну. Ми дістаємо в Зл. Державах найміцнішого союзника, який вже вспів зорганізувати свою продукцію і який при вродженій американській спритності в короткому часі буде міг зорганізувати величезну армію, бо фльоту він має рівну в силі британській фльоті, найбільшій в світі.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА

НА СЕЛІ

Повість

(21) М. ШКОЛИЧЕНКА

А тут уже виринає друга картина, третя, четверта... Перед Мисаком проноситься страшна сцена бійки пяного чоловіка в сімї, чується плач, дитячі крики, брязкіт битої посуди, і знову крик, знову плач і все ховається, потопає в чудових, але тяжко сумних звуках пісні:

Коли викупиш — люблю тебе,
А не викупиш — убю тебе!...
Ой не раз, не два викупала, —
У віконечко утікала,
В вишневім саду ночувала,
Соловейків побуджала...
Соловейки як тьох, так тьох,
А у мене слізоньки як той горох...
Соловейки натьохкалися,
А я, молоденька, наплакалася.

Ще образи другої пісні не встигли зникнути, а вже ллється третя пісня такогож змісту... Голос цеї пісні такий сумний, такий глибоко пронизливий, що аж мороз поза шкурою ходить, а перед очима жива-живісенька виникає жіноча постать і з душі виходять її слова:

Велить мені в порога стояти,
Велить мені голубців спиняти.
— Ой не гудіть, голубці, на хаті,
Не збудіте милого в кімнаті,
Бо я знаю, коли розбудити, —
Коли буде сонечко сходити...

Чарівний голос лунає ще в ухах, в душі, а тимчасом скрипка підхопила вже на свої струни жалібний поспів і струни її плачуть, голосять, вимовляють:

Бо я знаю, коли розбудити, —
Коли буде сонечко сходити.

Музика поволи спиняється, слабне, тихшає і нарешті зовсім затихає, але звуки гойдаються ще межи високими стінами-скелями, — загойдались раз, два, три і тихо завмерли. Наступила на деякий час нерухома тиша. На тихому, чистому, блакітному небі загорілись мовчазні зорі і оточивши себе у недосяжній височині перли тремтячим проміннями відбивалися в чистому, прозорому Дніпровому лоні. На другому березі Дніпра, на широких лугах та низинах піднімався легенький, ледви помітний туман; в повітрі чулася вогкість, трава навкруги Мисака покривалася легенькою росою. Максим поворухнувся і хотів вийти з свого захисту, але в Розгуках знову почулася пісня. Той же самий, глибоко симпатичний жіночий голос почав:

В моєї родини жито та пшениця,
В мене безщасної кукіль та мітлиця...

Пісня виспівувала чоловічу зраду до жінки і голос її був напоєний такоюж самою скорботою, таким самим горем, як і голос пісень про чоловіків-пяниць. Співачка після кожного куплєту не бралася вже за скрипку, вона співала пісню до самого кінця, а потім знову повторяла її з середини:

До чужої жінки, до жінки до Варки,
І носить горілку по чотири кварти.

Після цих слів зараз же залунала скрипка, виразно вимовляючи найсумніші місця пісні. Мисак чув цю пісню перший раз, а тимчасом звуки струн так вимовляли слова пісні, що ніби проказували чистим, але скорботою напоєним голосом:

Як прийде до дому, усе вередує:
Хто мене роздягне, хто мене розбує,
І в біле личенько сім раз поцілує?
Обізвалась жінка, стоячи в порога:
„Я тебе розділу, я тебе розбую
І в біле личенько сім раз поцілую..."
„Відступись, поганко, відступись від
мене,
Єсть у мене міла кращая від тебе!
Та мене роздягне, та мене розбує
в біле личенько сім раз поцілує..."

„Сім раз поцілує, сім раз поцілує", літали останні звуки, доторкаючись аж ніби до самих Мисакових ушей, наводячи на його душу острах.

Замовкли співи, затихла скрипка, а в розпалених Мисакових мріях ще рояться, виступають сумні картини і розворушене серце його беться на всі груди.

— Господи! І чого пісні наші такі сумні, такі придавлені, пригноблені, важкі? У них чуєш тільки тяжкий смуток, скорботу, глибокі скарги душі.. І тому народ наш не утворював пісень напоєних лицарською відвагою, сміливістю, енергією? Чому пісні наші не будять почуття боротьби з лихою долею, не натихають нас до діяльности, не вказують нам шляху, ідеалу кращого життя? Чому не зміцняють духа, певности, віри у власну силу?, Мисак пригадував собі народні думи кобзарські, пісні про кохання, пісні веселі, побутові, але скрізь і всюди бачив у піснях пануючу сумну ноту. Щож було причиною вироблення такої, а не іншої вдачі пісень наших? — задав собі Мисак питання, але близенько біля нього хруснуло сухе ломаччя і зза кущів виступила зо скрипкою під рукою Уляна Іванівна. Мисак завмер на місці. Уляна Іванівна зиркнула в його сторону, здрігнулась уся, спинилась на хвилину і раптом підвела руку до своїх грудей. Мисак підвівся і червоніючи по самі вуха почав просити вибачення, що зовсім не бажаючи і не думаючи так налякав панночку. Уляна Іванівна заспокоїлась, а проте зауважала:

Та я нічого... Але від несподіванки у мене так заколотилося серце.

— Простіть, простіть мене, Бога ради! Я не навмисне, я так собі вийшов пройтись, освіжитись трохи тай заслухався...

Через декілька хвилин вони обоє зовсім заспокоїлись і йдучи понад берегом розмовляли. Уляна Іванівна говорила мало, а Мисак усю дорогу вихваляв її талан та переказував те, що викликала вона своїми піснями та музикою у його мріях, у його душі.

Наблизились до Затишку. Мисак спинився і ввічливо вклоняючись промовив:

— А можеб ви були ласкаві зайти до моєї чернечої келії на склянку чаю? Спека минула і в садку можна булоб згадати і про чай.

Уляна Іванівна задумалась на хвильку і відповіла:

— Так щож? Коли запрошуєте, то й ходім.

Мисак був задовольнений; йому дуже хотілося загладити недобрий свій учинок, що підслухав він її співи та ще й перелякав замісць подяки.

(Дальше буде).

Full War Aid Asked By Ukrainian Group

COMMITTEE HERE URGES U. S. TO EXERT EVERY EFFORT

A call to aid the United States and her allies in the war with "everything within our power" was issued yesterday by the Ukrainian Congress Committee of America in a message to Americans of Ukrainian descent.

Signed by Nicholas Muraszko of Jersey City, president of the committee, the message declared that when the cause of freedom and democracy was crowned with victory, then our government and the other democracies would "give heed to our voices and our endeavors on behalf of the enslaved Ukrainian nation, to which we are bound by blood and sentiment, and of its right to free and democratic existence."

Naming Hitler as the instigator of the world-wide war and of the "criminal Japanese attack upon us," the message said that the American people had been forced into war although they "bore no aggressive intentions toward anyone." The message pointed out that united with this nation in the war "against abysmal aggression" were the "nations and peoples of the mighty British Empire" and the "nations whose territories have been invaded and occupied and whose peoples have been enslaved by the Nazis."

The message asked all who were able to enlist in the armed U. S. forces and asked every family, society and organization to purchase defense bonds and stamps.

(THE NEW YORK TIMES, December 24, 1941).

ШІКАҐОВСЬКА ХРОНІКА

Подає СТЕПАН КУРОПАСЬ.

Листопадове Свято в Мілвокі відбулося в неділю, дня 30. листопада в парохіяльній салі на Скат вул. Участь у святі, що його спільно уряджувала парохія з 103. відділом У. Н. Союзу і відділом У. Н. Помочі, взяла вся громада. Прибули рівнож наші люди з Ресін і Шебоґен, Висконсин.

На запрошення відділу У. Н. Союзу і цілої громади вибрався я в товаристві „старої войни", б. четаря У. С. С. Гриця Сеніва, до Мімвокі, щоби послужити громаді в програмі цього свята. Громада ця під теперішню хвилю мала, але добре зорганізована. Новий священик, о. Дармоць, добрий господар, а люди його люблять. За короткий час свого побуту в громаді сплатив майже весь довг, що тяжив на церкві, веде вечірну школу і заснував діточий хор. Безробіття в громаді нема, бо Мілвокі це промислове місто і має досить замовлень рівнож від федерального уряду для справ оборони краю. Тому українці в тому місті всі працюють, навіть дуже довгі години, та не мають часу на інші речі. Деякі, як от браття Сенчишини, зорганізували своє власне підприємство „гартовання сталі" під назвою „Мілвокі стіл трітінґ компані", яке дуже добре розвивається. Один з братів є якраз предсідником 103-го відділу У. Н. Союзу. Хлопці ще молоді, приїхали до Америки щойно в 1931. році.

Щодо самого свята, то саля була повна. Уважно вислухали люди програми свята, якою проводив о. Дармоць, який рівнож акомпаніював на піяні. Співав діточий хор, а деклямували Петро Шеремета, Омелян Пунько, Настя Шеремета і Іван Хомета.

Марія Орищин виступила два рази з акордіоном, а Олександер Жовнірович мав дуже гарний виступ зі скрипкою. Пісні були добре підібрані і відповідали повазі свята. Святочний реферат мав дописувач на тему „Україна в боротьбі за власну державу — у світлі історії". Промовляв рівнож згаданий вже Гриць Сенів на тему Листопадового Зриву з 1918. року. Перед концертом відбулася панахида в память всіх тих, що згинули в боротьбі за волю України. Говорив ще й п. Павло Михайлишин.

Білорусько - Американська Народня Рада повстала в Шікаґо як репрезентаційне білоруське тіло на цілу Америку, що має зеднати всіх білорусинів до спільної цілии — несення помочі своїм братам в Европі, ширення освіти серед американських білорусинів та правдиво інформувати американський світ про білоруські змагання.

В склад комітету Ради ввійшли працьовиті люди, знані українцям в Шікаґо з важкої праці для білоруської еміґрації в Америці. Це проф. Іван Тарасевич, Іван Чарапук-Змагар, Макар Блажей, Павло Чопко і Гнат Лобаг.

42-га Вистава Скоту (Лайв Стак) відбулася у нас в днях 1-6 грудня на 20-акровій виставовій площі Міжнародного Амфітеатру на 42-ій і Голстед вул. Виставу відвідало 431,000 людей, на сім тисяч більше ніж минулого року. Роздано разом 5 тисяч нагород за ріжні взірці, годівгі скоту, дробу і домашного господарства. На виставу прибуло разом 13,149 чистокровних овець, безрог і рогатого скоту, які були живими свідками американської годівлі мясного скоту. Вистава, що відбувається у нас щороку, концентрує свою увагу головно на мясі породи худоби як Абердін, Ґірфорд, і Шорторн, плекання яких відбувається під надзором і на підставі бажань Мясної Індустрії, що її очолюють компанії таких імен як Армор, Свіфт, Вілсон, Дарлінґ і др.

І подібно як авта, міняє свою форму щорічно теж і худоба, не лише назовні, але внутрі. Старі моделі авт Форда дуже смішно виглядають теперішній публиці, рівнож і живі „семплі" худоби і безрог зперед 20 літ викликують лише насмішки з боку публики. Великі „круторогі" воли, високі, довгохребетні корови, безроги з великими рилами це все належить до історії зоотехніки. Тепер, коли лекше жити людям, лекше і домашним тваринам, яким ні великих рогів, ні гострого хребта, ні довгого рила непотрібно, бо не грозить їм небезпека з боку диких звірят, ні рити їм не треба за поживою, бо кукуридзи досить під носом.

Зате консумент американський жадає, щоби бичок чи безрога були кругленькі, щоби мали більше мяса ніж костей, більше шинки ніж сала, тай мясо, щоби було добірне на „стейк", а не лише на „ґуляш". Тому й годівельники худори і безрог, якщо хочуть дістати добрі гроші за свій товар, мусять придержуватися норм, що їх щорічно установляє Шікаґовська Вистава Скоту, у якій чинну участь беруть і американські рільничі колеґії і виставляють на ній і свою худобу. Цього року найбільше численно була заступлена рільнича академія стейту Айова, яка мала на виставі не лише чистокровні корови, коні і вівці, але навіть свого пса-вівчаря „Тима". Пес цей що вечора забавляв людей в амфітеатрі. Бо без огляду на це, чи відбувалися перегони коней, річні пописи чи наділювання нагород, люди забували на все, як появився в амфітеатрі „Тим". Його очі світили інтеліґенцією, зав серце льва, а розум людини, так його описували знавці. „Тим" був наглядачем над двома сотнями овець. Щоби показати людям спритність „Тима", що вечора пущено одну сотню овець на волю. Вівці порозлізалися вуличками на всі сторони і треба було хіба яких 10 людей, щоби зáгнати їх на свої місця. Та в тій суматосі свист прикликує „Тима" на поміч. За пять мінут „Тим" вже мав ситуацію „в руках", а за дальших 5 мінут сотня овець була вже на свому місці!

Цього року 301 молодечих т. зв. „Фор Ейч Клюбів" взяли участь у виставі. Це фармерська молодь, що вільний від школи час посвячує себе господарці, плеканню худоби, шиттю, домашньому господарстві, спортови і т. п. На виставі молодь ця виставляє це, над чим трудилася за останній рік. Згадані клюби виплекали за останній рік бичків вартости 48 тисяч долярів.

Чемпіоном клюбів на цей рік вибрали судді 16-літню бльондинку Катерину Монсіс зі стейту Джорджія. Згадана дівчина не лише викормила бичка чемпіона, мясо якого продавано по 15 долярів за фунт живої ваги, але вправляла своє тіло і душу. Судді узнали, що Катерина „ходить як богиня", а вона сама признала, що все носила на фармі книжку на голові на це, щоби навчитися ходити просто і держати симетрично голову. — Клюби ці були з 17 стейтів в числі 559 хлопців і дівчат.

ЯПОНСЬКА ОФЕНЗИВА. — Японці нападають в отсих точках: (1) на Гонґ Конґ; (2) на Манілю й Лусон; (3) на остров Панай; (4) на Борнею; (5) на Маляю.

Польща Має Свого „Квізлінґа"?

Нюйорський „Нови Свят" з 24 грудня ц. р. подає за Ройтером з Стокгольму таку новинку: „Згідно з відомостями з Берліна там прибув бувший премієр Польської Републики, Леон Козловскі. Названий, після заняття з боку росіян Львова в 1939 р. був засуджений на кару смерти. Опісля, одначе, кару смерти змодифіковано на десять літ тяжких примусових робіт. По заключенні польсько-російського союзу Козловского звільнено разом з іншими поляками. Мав він вступити до організованої на совєтських землях польської армії. Козловскі не погодився на підпорядкування цьому розпорядкови і вирушив в напрямку на захід. Коло Тули перейшов фронтову лінію і віддався в руки німців. Леон Козловскі був премієром Польської Републики, а також мав теку міністра рільництва. Не відомо, чи мається тут до діла зо спробою німців знайти польського Квізлінґа. Козловскі тішився довірям попереднього режіму Бека і уходив за найбільш реакційного члена правиці уряду Пілсудского".

ЗАТОПЛЕННЯ ШІСТЬ КОРАБЛІВ ДЕРЖАВ „ОСІ"

На Середземнім морі британські субмарини знов затопили шість транспортових кораблів належачих до держав „осі". Від 18 листопаду британські збройні сили затопили на Середземнім морі 62 кораблі.

ЯК ЗАКУПОВУЮТЬ БОНДИ ОБОРОНИ?—Від хвилини, як Злучені Держави знайшлись у справжній війні, мешканці краю зачали купувати Бонди Краєвої Оборони з таким запалом, що Державній Скарбниці не стало бондів і треба було Державній Друкарні в Вашингтоні завести 24-годинну працю, щоб випускати на добу бондів вартости одного міліона долярів.

Як Поширюють Серед Американців Знання Про Україну?

(В тій рубриці подаватимемо імена тих осіб чи організацій, що будуть закуповувати книжки про Україну і українських людей для американських інституцій чи американських визначних людей).

МекКіз Ракс, Па. — Братство св. Володимира, 91 Відділ У. Н. Союзу, закупило два примірники „Історії України" М. Грушевського, виданої англійською мовою, призначуючи один примірник для бібліотеки МекКіз Ракс Гай Скул, а другий для Стов Таншип Гай Скул.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ПАМЯТАЙМО ПРИ КОЖНІЙ НАГОДІ ЗА А. Ч. ХРЕСТ.

З цілим американським народом мусимо тепер мати одну думку: Помогти оборонити наш край перед ворогами. Мусимо бути склонні понести нові жертви. А я хочу звернути увагу на жертви в користь Американського Червоного Хреста, бо допомогою тій інституції ми теж доказуємо, що шануємо свободу, та що вмемо за неї постояти. Знаю, що в рядах Американського Червоного Хреста є вже багато таких, що є з українського роду. Але треба, щоб їх було ще більше. Знаю, що українські жінки помагають шити і виконують ріжну роботу, що входить в обсяг діяльности А. Ч. Хреста. Але треба, щоб цеї роботи було ще більше. Робім усе, щоб Америка була надалі сильною. А чим сильнішою вона буде, тим кращий заведе в світі порядок. А як так буде, то й лекше стане українському народови в Европі. Тож не забуваймо за А. Ч. Хрест, що несе поміч нашим раненим і полоненим, що ратує всіх, а згодом і поратує український нарід, що певно такої помочі буде потребувати.

Тимко Мелещук.

РОЗСТРІЛИ В ОКУПОВАНИХ НІМЦЯМИ КРАЯХ

БЕРН. — В Югославії далі розрухи. Німецько - італійська окупаційна влада арештує далі людей і за найменше підозріння розстрілює. В Югославії вона на днях розстріляла 62 осіб. Кілька днів тому німці розстріляли в окупованій частині Франції чергових сто закладників. Серед розстріляних було двох французьких комуністичних письменників.

ВПИСУЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ І В ТАКИЙ СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧІТЬ ЇХ БУДУЧЧИНУ.

ПОВІДОМЛЯЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ ВІДДІЛУ 164 У. Н. СОЮЗУ з БЕРВІК, ПА., що

ОРҐАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ

нашого відділу відбудуться

В НЕДІЛЮ, 28. ГРУДНЯ (DECEMBER 28, 1941)

в нашій церковній галі в годині 2. пополудні.

На зборах буде присутній орґанізатор **п. Маланчук,** який подасть нам важні інформації в орґанізаційних справах У. Н. Союзу. Тому всі члени повинні конечно прибути на ці збори. На зборах можуть бути присутні також і не-члени.

За уряд від. 164 У. Н. С.: **П. Ґелетій,** секр.

ПОЗІР! РОЧЕСТЕР, Н. Й., І ОКОЛИЦЯ! ПОЗІР!

Подається до відома всім Рочестерським Громадянам,

: що :

РІЧНІ ЗБОРИ

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ ПРИ ПАРОХІЇ

: відбудуться :

В НЕДІЛЮ, 28. ГРУДНЯ (DECEMBER 28, 1941)

в 2:30 пополудні.

Буде справоздання з цілорічної діяльности і вибір нового уряду на 1942. рік.

Також повідомляється тих членів, що належать до **St. Josaphat's Social Club, Inc.,** що **"NEW YEARS EVE PARTY" (Free for Members Only)** відбудуться **в середу, 31. грудня, в 8:30 вечером.** Просимо всіх членів прийти на означений час. За добру забаву ручить **Комітет.**

Микола Сорохтей, предс.; **В. Колданський,** секр.

Прикрашені свічки не втратять полиску при чищенню, якщо будемо їх натирати шматочкою, змоченою в алькоголю.

Гафтки, запинки, затряски і спиначки належить **перед пришиттям виварити в воді з содою,** щоб запобігти їхньому ржавінню.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

БОСТОН, МАСС.

Ювилейне свято 238. відділу У. Н. Союза.

Дня 8. листопада ц. р. відбулося в нашій громаді ювилейне свято з нагоди 20-літнього існування 238. відділу У. Н. Союзу. До цеї застанови прийшли старші як теж і молодші члени відділу. Було багато праці й заходів, але коли є добра воля й єдність, то все мусить бути виконане. Таке є з нашим ювилеєм.

Того дня рано в українській православній церкві наш парох о. В. Каськів відправив Службу Божу за здоровля тих, що заложили цей відділ. Вечером в одному з найкращих готелів, а саме в „Бредфорд", зібралося понад три сотки членів відділу та гостей на ювилейний бенкет. Були гості з Нюборипорт, Лоренс, Тавнтон, Фол Рівер, Масс. Відділ 246. У. Н. Союза з Род Айленд стейту прислав делегата в особі гром В. Сподарика, з Вест Варвик, Р. Ай., відділ 241. вислав делегацію на чолі з предсідником відділу С. Бардачевським і Галонщкою, відділ 374 з Вунсокет, Р. Ай., був також гарно зарепрезентований.

На бенкет прибули рівнож представники губернатора стейту, полк. Даніел Тейлор та представник посадника Бостону д-р Гейтлі, комишенер публичного здоровля в Бостоні. За головним столом сиділи, крім американських гостей, о. В. Каськів, товстместер А. Прухніцький, представники позамісцевих відділів, А. Мельник, голова Союзу Молоді в Конектикат, адв. Д. Романів і головний предсідник У. Н. Союза М. Мурашко. Бенкет отворив Н. Давискиба, головний радний У. Н. Союза, а о. Каськів відмовив молитву. Товстместер Прухніцький представив американським гостям, яке це свято та якою організацією є У. Н. Союз. А о. Каськів, як старий союзовець, теж сказав кілька слів про користи з такої організації як Батько-Союз.

Головний предсідник У. Н. Союза М. Мурашко привітав в англійській мові гостей від головного уряду та сказав про заслуги організації для своїх членів та цього краю. Він твердив, що члени У. Н. Союза, це льояльні горожани Америки, які все піддержують уряд та конституцію Америки.

Полк. Д. Тейлор привитав бенкет і від імени губернатора нашого стейту Леверета Солтонстола та поґратулював українцям, що вони є льояльними горожанами Америки. Д-р Гейтлі, представник посадника, твердив, що радий стрінутися з такою гарною орґанізованою групою українців, бо він знає їх по щирій праці та льояльности. Обіцяв, що перекаже посадникови Бостону, Морисови Товґенови про гарні вражіння, які він мав на українському бенкеті.

Вкінці Н. Давискиба представив зібраним гостям перших основників відділу 238., а саме Д. Сілінського, М. Сілінську, С. Яроша, О. Панкевича, й Г. Музику. Ціла саля приняла їх гучними оплесками в нагороду за їх працю для відділу.

Потім товстместер А. Прухніцький подякував американським гостям та представникам дооколичних відділів за те, що своєю участю вшанували ювилей нашого відділу. Відтак відбувалися танці до пізної ночі.

На другий день ювилейного свята, цебто в неділю 9. листопада ц. р., відбувся святочний концерт й спільна знимка цілого відділу з головним предсідником М. Мурашком.

Концерт почав наш союзовий хор „Українська муза" на чолі з о. В. Каськовим. Дівчата були вбрані в українські національні строї, а хлопці у вишивані сорочки. Між хористами був також наш молоденький поручник В. Берестецький, член хору, який тепер служить в американській армії та дослужився ступня старшини.

Вступну промову виголосив предсідник відділу гром. П. Мороз, який привітав громаду та коротко переповів історію 238. відділу. Говорив, що для такої організації як Союз, варто працювати.

Хор відспівав союзовий гимн „Ликуй Україно", січову пісню „Засумуй трембіто" зо солями Анни Кутної (сопран), Ольги Бойко (альт) і Андрія Прухніцького (тенора). Антін Івашко, член відділу, віддеклямував поему, яку написав о. В. Каськів. Знов виступив хор з піснями „Шумить гуде діброволька", в яких зо солями виступили Анна Оверко (сопран), пані Марійка Прухніцька (сопран) й Анна Виноградник (альт).

Н. Давискиба, довголітний секретар відділу й головний радний У. Н. Союза виголосив звіт з діяльности відділу, а по нім хор знову відспівав пісню „Нема в світі кращих хлопців".

Святочну промову виголосив гром. М. Мурашко, головний предсідник У. Н. Союза. Він дав признання нашому відділови за це, що на протязі двадцятьох літ зумів пережити всякі крізи та вийти з неї з більшим членством. Далі головний предсідник згадав, що У. Н. Союз як цілість та його відділи, багато спричинилися до зорґанізовання української еміграції в Америці. Бо це організація, яка гуртувала робітників в свої ряди, давала їм не тільки грошеві обезпечення, але також давала їм певні моральні закони. Тому не диво, що Батько-Союз був свого рода горожанською школою, де наші еміґранти вчилися горожанських чеснот.

Адв. Д. Романів, член нашого відділу, говорив по англійськи до нашої молоді про користи, які дає наша організація, як У. Н. Союз. Він заохочував молодь ставати громадно членами У. Н. Союза.

Відтак виступив знову хор та відспівав пісню „Вилітали сизі орли", де зо солями виступали Андрій Прухніцький, Анна Оверко, Антін Пащак й Ольга Роговська. Оленка Ярош, донечка основателя відділу С. Яроша, віддеклямувала поему „Слухайте уважно". Привіт з Вунсокет, Р. Ай., зложив молодий лікар, Омелян Каськів.

Опісля промовляли члени-основателі відділу: Олекса Панькевич, Степан Ярош, Данило Сілінський, й пані Марія Сілінська. Всі вони говорили про початки відділу та раділи тим, що відділ придбав стільки членів. Знову виступив хор та відспівав ряд стрілецьких пісень зо солями як „Курилася доріженька", „За городом керниченька" і пр.

Гром. Йосиф Бербелецький промовив кілька слів та заявив, що кожний український еміґрант чи його діти повинні належати до У. Н. Союза, бо це найстарша та найпевніша українська запомогова організація.

Підписаний, дякуючи всім гостям та виконавцям програми, завізвав, щоб всі ми стояли твердо при нашому президентови Рузвелтови та допомагаємо скріпити краеву оборону нашого краю. Він рівнож закликав, щоб наше жіноцтво ставало в члени Американського Червоного Хреста та своєю працею допомагало Америці. Він дякував о. В. Каськовому, всім комітетовим, а саме пп. Софії Давид, Марійці й Андрієви Прухніцьким, Оленці Довганчук, Володимирови Берестецькому, Анні Оверко, Анні Кутній, Ользі Бойко та всім тим, що чим небудь причинились до відсвяткування 20-літнього ювилею 238. відділу У. Н. Союза. Закінчено свято відспіванням американського й українського гимнів.

Н. Давискиба,
головний радний У. Н. Союза.

З РОСІЙСЬКО-НІМЕЦЬКОЇ ВІЙНИ. Залога російської протилетничої гармати накладає запальники на гарматних кулях, що їх незадовго має вистріляти на німецькі позиції, десь на російському фронті.

АРЕШТОВАНА ПІД ЗАМІТОМ ШПІОНАЖІ. — Американська розвідка арештувала в Вашингтоні Лавру Інґолз з Борбенк, Каліфорнія, відому летунку, яка не зареєструвалась як німецька аґентка. Її закидують, що вона була на службі націстівського уряду і побирала від нього платню.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

КЛІВЛЕНД, О. — Річні збори Тов. ім. І. Франка, від. 334., відбудуться 28. грудня, в У. Н. Домі, в 1. годині по обіді. Проситься всіх членів прийти на річні збори, бо буде справоздання уряду за минулий рік і вибір уряду на рік 1942. — За уряд: Н. Задерецький, предс.; С. Морозович, фін. секр. і кас.; І. Жук, рек. секр.

ВІЛМІНҐТОН, ДЕЛ. — Річний мітінг Бр. св. Івана Хрестителя, від. 247., відбудеться 28. грудня, в годині 2. пополудні, в парохіяльній сали, 623 S. Heald St. Проситься всіх місцевих і позамісцевих членів прийти на мітінг, бо є важні справи до полагодження. Буде вибір нового уряду на рік 1942. — М. Процак, пр.; Н. Гурний, кас.; Н. Сас, секр.

НЮ АЛЕКСАНДРІЯ, ПА. — Річні збори 82. відділу відбудуться 28. грудня в хаті Миколи Гайдука в 1. годині пополудні. — О. Дзира, предс.

При помочі бораксу і холодної води дасться усунути чоколядові і какаові плями з обруса. Треба мочити так поплямлений обрус цілий день у речовині.

ПОСМЕРТНІ ВІСТІ

Дня 11. грудня 1941. помер довголітній член Бр. св. Йосафата, від. 477. У. Н. Союзу в Гудсон, Н. Й.,

ТЕОДОР ЛИШНЯК.

Покійний походив зо села Ропенка, повіт Ліско, Галичина. Прожив 50 літ. Полишив у смутку жену Марію і пятеро дорослих дітей: сина Івана, що служить на военнім кораблі West Virginia, що був атакований японськими бомбовиками в неділю, 7. грудня; дочку Анну; сина Франка, дочку Зофію; сина Стефана.

Похорон відбувся 13. грудня 1941. з католицької церкви св. О. Николая.

Най прибрана земля Вашингтона буде Йому легкою і вічним спочинком!

Уряд Братства.

Дня 5. грудня 1941. року помер член Рожд. Пресв. Богородиці, 259. відділу У. Н. Союзу в Шікаґо,

ЮРІЙ БОЖИК.

Мав при смерти 50 літ. Родився в селі Тоболич, коло Загребу. Був сербської народности. Від своєї жени научився української мови і всі його знали як українця. Перебував довший час у Вілинґу, Вест Вірджінія, а відтак переїхав до Шікаґо.

Похорон відбувся у вівторок, 9. грудня.

Оставив жену Юстину і дочку Марію.

Вічна Йому память!

Ів. Побуцький, секр.

ВПИСУЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ І В ТАКИЙ СПОСІБ ЗАБЕЗПЕЧІТЬ ЇХ БУДУЧЧИНУ.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ҐАЗЕТИ БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ. А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

ТАРЗАН, ч. 472. Яка їх гра?

HAVING TOLD TARZAN HIS PLAN TO RESCUE ZEELA FROM THE SLAVE SHIP, VILYENO APPEALED TO AL-TARIK.

Розказавши Тарзанови про свій плян врятувати Зелю з невільницького корабля Вилйено звернувся до Аль-Тарика з проханням:

„О, великий капітане! Прошу тебе, дозволь своєму кораблеви пуститись в погоню за невільницьким кораблем, на якім є одна безборонна дівчина!"

З тими словами Вилйено знов непомітно моргнув на капітана. Цей відповів: „Для такої шляхотної цілі я не можу відмовити своїх услуг".

LATER, VILYENO AND AL-TARIK ENGAGED IN WHISPERED CONVERSATION. "TARZAN SUSPECTS NOTHING," VILYENO CONCLUDED.

Хвилину пізніше Вилйено і Аль-Тарик мали таємну розмову. Оба вони були веселі. Вилйено заговорив: „Тарзан ні трошки не підозріває нас".